

anser for den rigtige. Det maa derfor erkendes, at der ikke er tilstrækkelig Basis for isoleret Afrustning for Tiden; nu maa Arbejdet gøres inden for Folkenes Forbund paa international Basis, og vi maa anse det for en national Pligt fortsat at støtte Afrustnings- og Fredsarbejdet igennem de Organer, der søger at løse disse Opgaver.

Det Haab, der fik Næring, da Verdenskrigen sluttede, er bristet som saa mange andre, men enhver kan se, at det er kapitalistiske, reaktionære Kræfter, der paa ny styrer mod Krig og berøver Menneskeheden den Udsigt til Fred, som var dens Haab.

Men om vi end for en Tid maa opgive Haabet om en paa almindelig Nedrustning hvilende Fred i Verden, er der dog ikke Anledning for Danmark til at gaa ind for Rustnings-Forøgelse.

Om Anvendelsen af de Magtmidler, der staar til Raadighed, gælder det, at disse skal anvendes til Beskyttelse af Grænser og Farvande paa samme Maade, som Tilfældet vilde have været, hvis det fremsatte Lovforslag om Vagtkorps og Statsmarine var blevet vedtaget til Afløsning af det almindelige Militærvæsen.

De militære Institutioner, der bestaar i Henhold til de gældende Love, skal selvfølgelig behandles korrekt som andre Dele af Statens Forvaltning; det maa derfor ogsaa kunne paaregnes, at disse Institutioners Tjenestemænd udviser loyal Adfærd og bidrager deres til et godt Forhold til hele Befolkningen.

Valgreform og Forfatningsreform.

Den kommende Tid vil komme til at beskæftige sig med den store Opgave, som det vil være at tilvejebringe Valglovs- og Forfatningsreformer.

Der er ikke Grund til at skjule, at det parlamentariske System, som det har udviklet sig, har baade Fejl og Mangler. Den Valgordning, vi har, favoriserer paa urimelig Maade en for Parlamentarismen skadelig Deling af Vælgerne og medvirker saaledes til den Uro og Forvirring, som Fantaster, Sportspolitikere og reaktionære Elementer kan fremkalde. Socialdemokratiet ønsker at medvirke til en Reform, men kun en saadan, som sikrer Vælgerne retfærdig Repræsentation i